

— Постой, момко, почини си малко. Я вижъ колко е високо слънцето. А е останала само една леха за оране. Има време да я доорешъ. Седни малко, да ти разкажа една приказка.

Момчето спръло теленцата и седнало на браздата. Магесница-цата почнала да разправя, и докато разправяла, тя неусътно поръсила съ съненъ прахъ очите на момчето, омаяла го и то заспало. Шомъ го приспала, магесница-цата си отишла. А слънцето слизало все по-надолу на залъзъ.

Тогава едното теленце рекло на братчето си:

— Слънцето вече захожда, а ние още не сме изорали нивата. Ще загине нашият стопанинъ. Какво да правимъ!

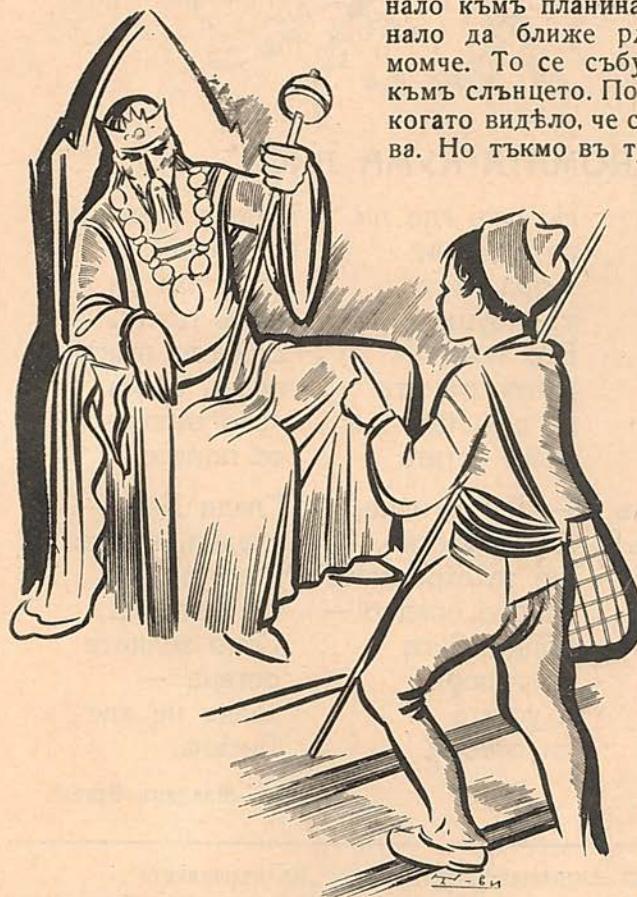
— Какво ли? — отговорило другото теленце. — Азъ ще ида на онай планина, ще замахна съ рога си, ще ударя слънцето, ще го върна на пладне, а ти събуди момчето.

Счупили желъзнатъ жегли малкитъ теленца и едното заминало къмъ планината, а другото почнало да ближе ржката на заспалото момче. То се събудило и погледнало къмъ слънцето. Пожълтъло отъ страхъ, когато видѣло, че слънцето вече залъзва. Но тъкмо въ туй време теленцето, което се било вече изкачило на планината, ударило съ малкия си рогъ заходящето слънце и го върнало пакъ на пладне. Следъ туй юначното теленце слъзнало пакъ на нивата.

Момчето изорало и последната леха, отишло вечерта въ царския палатъ и попитало:
— Царю, държишъ ли си думата?

— Искай, — отговорилъ царьтъ, — каквото поискашъ, ще ти дамъ.

— Искамъ, — отговорило юначното момче, — да слъзешъ отъ престола си, за да седна азъ.

Царьтъ се разтрепералъ отъ страхъ и слъзълъ. Момчето седнало на трона и сложило царската корона на глава си.

И после дълго, дълго царувало.